

SERRAT DE LA PASTERETA

Josep Nieto (V+, 130m)

Primera:

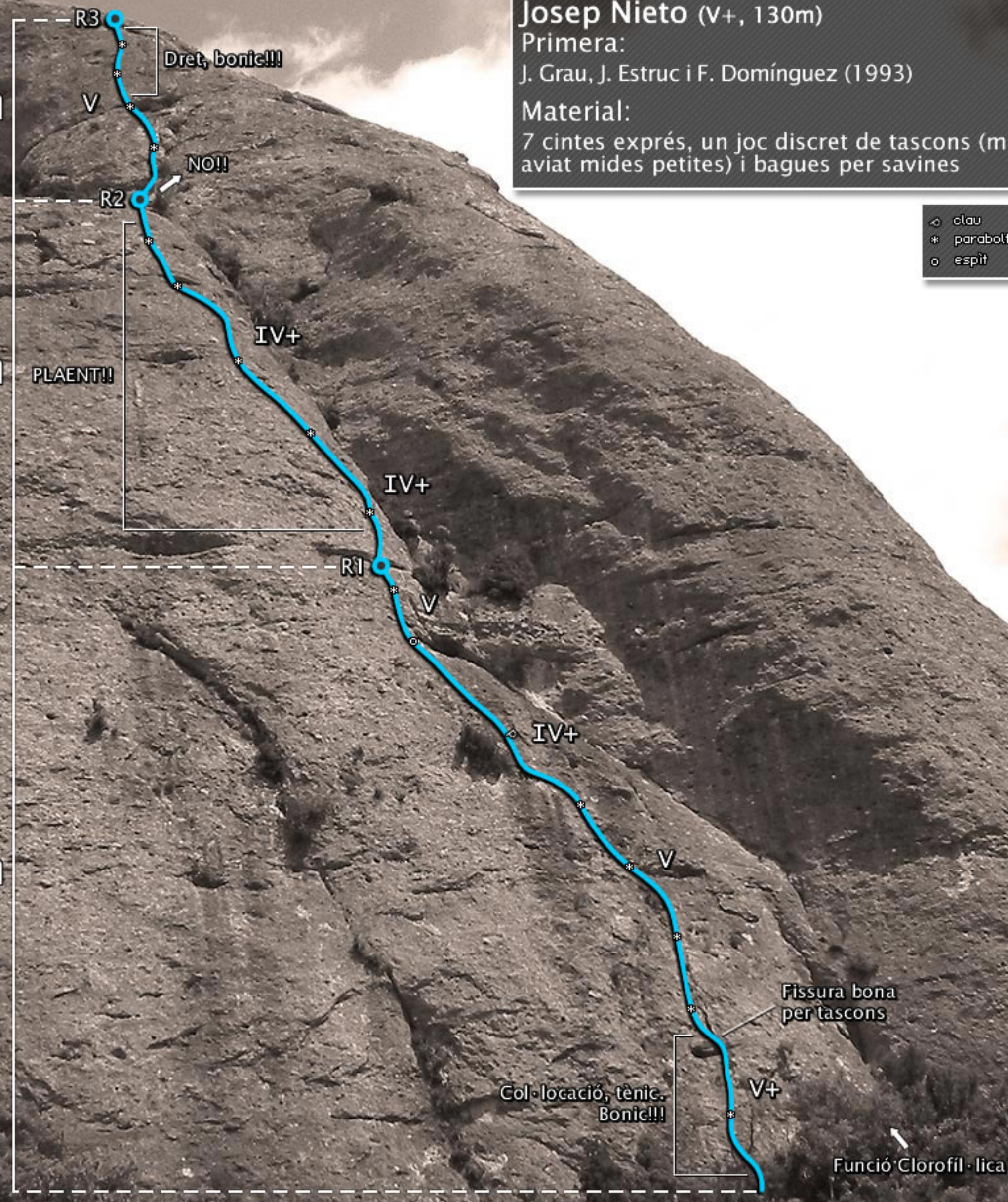
J. Grau, J. Estruc i F. Domínguez (1993)

Material:

7 cintes exprés, un joc discret de tascons (més aviat mides petites) i bagues per savines

- ◊ clau
- * parabolts
- espit

30m
50m
50m

Sac de Paciència

Vilmanbar

El vessant oest de La Pastereta ha estat explotat de manera sistemàtica no deixant ni una línia possible per escalar. En aquest pany de paret hi conviuen diferents concepcions d'escalada, des de vies esportives passant per itineraris sobre-equipats com l'arxi-recorreguda [Funció Clorofil·lica](#) o petites joies de l'escalada amb un sabor més autèntic com la magnífica [Sac de Paciència](#), escalada obligatòria si ens apropem a aquest vessant. La *Josep Nieto* queda en un terme mig, amb una dificultat molt assequible i un equipament amb bon criteri, va cercant la lògica entre la [Vilmanbar](#) i la *Funció Clorofil·lica*, aconseguint un itinerari, que si som capaços de seguir (resistint-nos a les llamineres expansions de la seva popular veïna) segur ens deixa un bon regust de boca.

- Via: Josep Nieto
- Zona: Montserrat – Clot de la Mònica
- Dificultat: V+ (D+)
- Dificultat obligada: V
- Llargària: 130 metres
- Grau d'exposició: Mitjà
- Compromís: Baix
- Equipament: Via equipada amb parabolts i algun clau
- Material: 7 cintes exprés, opcionalment podem dur un joc discret de tascons, preferentment mides petites i un parell de bagues per savines.
- Orientació: Oest
- Valoració: ***

Aproximació:

Entrem a Collbató pel Passeig Llonganies i girem a mà dreta pel Passatge Fumada. Seguim fins al carrer de la Muntanya (esquerra), que mena al carrer Pau Bertran. Continuem fins al final, que es converteix en una pista en bon estat. Continuem per la pista uns 900 metres i aparcuem a la banda dreta. Deixem el cotxe al costat de la pista i seguim el camí de marques blaves que al cap d'una estona es converteix en un corriol. Seguim el corriol fins que trobem una desviació a mà dreta que ens porta a la cara oest de La Pastereta.

L1(V+)

La via es situa entre la [Vilmanbar](#) i la [Funció Clorofil·lica](#); veurem un parabolts platejat a uns cinc metres del terra. La part més complicada d'aquesta tirada es concentra als primers metres, on haurem d'escalar amb tranquil·litat i col·locar-nos bé per anar guanyant metres. Poc a poc la dificultat va decreixent i aviat haurem d'anar en tendència a l'esquerra; pel camí trobarem

un clau difícil de veure. Abans d'arribar a la reunió el terreny es redreça i haurem de fer uns passos 'disfrutons' sobre bons forats. La role està just a l'esquerra de la R1 de la *Funció Clorofil·lica*. 50 metres, 6 parabolts, un espit i un clau.

L2(IV+)

Sortim de la reunió un xic cap a la dreta fins atènyer el primer parabolts. Aquesta segona tirada corre paralela a la segona tirada de la *Funció Clorofil·lica* navegant per una agradable placa inclinada d'aspres còdols i generosos forats. Els darrers metres els podem fer anant a buscar la *Funció Clorofil·lica* o bé com hem fet nosaltres, la *Vilmanbar*. La reunió és comú per les tres vies. 50 metres i 5 parabolts.

L3(V)

De la reunió sortim recte en direcció una expansió que ens queda amunt sobre la reunió (no anar cap a la dreta seguint les expansions vermelles de la *Funció Clorofil·lica*) Pel camí podrem llaçar una savina. Un cop arribem a una petita cova marxem un xic cap a l'esquerra i enfilem una placa preciosa, vertical i farcida de petites preses i forats que ens faran xalar de valent i que de ben segur se'ns farà curta. 30 metres i 4 parabolts.

Descens:

Tres ràpels per la mateixa via.

El que més m'ha agradat:

- Via lògica que va cercant les millors plaques.
- Equipada amb criteri, segura sense estar cosida.
- Darrera tirada amb una placa final senzillament deliciosa.
- Ràpida, permet combinar-la amb altres [vies properes](#).

El que no m'ha agradat tant:

- Per moments la via cau sobre la *Funció Clorofil·lica* o al revés.